

wopokazanja wěry dopjelnil, jakož su je japo-
schołojso a Swjeczi Boži z Božej pomocu do-
pjelnjowali.

Tuta sebjezapřewaca, žlu požadojež w jeje
najnutskownišchim poražowaca pócežiwosež je
čejstne znamjo Žezusa Khrystusa, a kóždoho
joho swěrných wučownikow, a pomha čłowje-
kej, najwosebnjšichomu stworjenju na zemi, zo
žiwjenje na wšchěch stronach z porjadom, ko-
trnj je Bóh postajil, čžišče a měrnje wujedna,
a z tym jebi a druhim pokojenjo a wjeselo,
špomóženjo a žohnowanjo za čas a za wěč-
nosež pschihotuje.

Hdyž je swjaty wóte takle w swojim ličeje
potřebnosć zawjedženja kšesćejanskoho počinka
w žiwjenju wěrných za špomóženjo čłowjestwa
dopokazał, rozestaja wón

3) móžnosć wuwjedženja swojoho na-
pominanja w hórlivých a pokojacych słowach:

„Pócežiwosež“, tak rěkaju joho čješćomne
słowa, „wšchaf sama za so njezamóže k tak
mnohim a wšchelakim pschisluchnosćam do-
pomhać. Jakož Boha za zežiwjenje čžela wo
wšchědny khlěb prošmy, tak dyrbinmy tež za
dušchu wo móce a sylnosć žadać, zo by k póceži-
woseži kšmana byla. A jakož je powšchitkomne
wuměnenjo a zafon kšesćejanskoho žiwjenja,
zo dyrbinmy stajnje pschecžiwo zlomu wojowacž,
tak je tež trjeba, zo Boha wo pomoc pro-
šmy. Pschetož prawje a rjenje praji cyrk-
winny wóte Augustinus: Bobožna modlitwa
pscheshahuje mjezy swěta a pschiwola Božu po-
moc z njebješ. Haj, Bože słowo samo: Modleže
jo, zo byščeže do špytowanja njepadnyli (Mat.
26, 41), — poruča nam, zo dyrbinmy wo nje-
bješku pomoc a sylnosć prošnež pschecžiwo

hibanjam nižkich požadoježi a pschecžiwo le-
čženjam zlych duchow, zo njebychmy zjebani
byli. Khrystus našch kujež, jednorodženy Syn
Boži, žórto a založer wšcheje hnady a póceži-
woseže, je nam ze swojim pschikladom pokazal,
šchtož ze słowom wučesče: Wón pscheby nóc
w modlitwje k Bohu (Luf. 6, 12); a zasy:
Hdyž jo smjerež bližesče, modlesče jo dlěje.
(Luf. 22, 43.)“ — „Woprawdže“, tak rycži
swjaty wóte dale, „slaboseže našcheje natury
bychmy jo mjenje štrachowacž měli, a našche
počinki njebychu tak slabe a njewobstajne byle,
hdy by tuta bójška pschikaznja modlenja z bjez-
staroseže a woštudy mjenje jo zanjehala. —
Tež napomina nas Bóh pschež swojoho Syna
z najsluboznišchimi słowami k modlenju: Za
wam praju: proščeže, a wam budže date; py-
taježe, a namakaje; klapaježe, a wam budže
wotewrjene. (Luf. 11, 9.) Želizo tohodla wy,
kottij seže žli, wěseže dobre dary dawacž swo-
jim džěćom, čžim wjacu budže wasch Wóte,
kij je w njebješach, dobre dary dawacž tym,
kottij joho prošcha? (Mat. 7, 11.) Šchtóž to
wopomni, njebudže jo pschegara džiwacž, hdyž
j. Žanej Chryšostomej wuskutk modlitwowo jo
tak wulki žda, zo měni, jako by jón z Božej
wšchohomócnosežu samej pschirunacž móhl.“

Zawěrnjo, wjelelubowani w Khrystuju! tute
wosebite napominanjo swjatocho wótea lubi
nam potajkim w słowach Božoho Syna za
čješke a wazne wojowanjo swěta pschecžiwo Bo-
žomu zakonjej došahacu a wšchitko pscheshah-
wacu pomoc, Božu móce samu; a hdyž, wjele-
lubowani! wšchitko, šchtož je Žezus k špomó-
ženju postajil a nam w swojej Cyrkwi zawo-
štajil, šwědomicže wužiwamy, Bože słowo po-